

Тихо плине нічка друга

Михайло Старицький

Посвята моїй дочці Людмилі

Тихо плине нічка друга,
Одбива сріблом вода,
І ласкаво хвиля дужа
В міру човник наш гойда.

З нас ніхто не заговоре, –
Мов завмерли чарівні...
Ген далеко ясне море
Іще жевріє в огні;

І у млі отій рожевій
Якась щогла огрядна,
Наче лебідь ясноперий,
То зрина, то порина.

Берег зник в тумані сизім,
Ширше стало моря скло...
І в гаданні мовчазливім
Я забув своє весло,

Потопивши журні очі
В темній, смутній глибині...
А на синій ризі ночі
Вже горять зірки ясні,

І на них ти ясним оком
Позираєш, квіте мій;
На душі твоїй глибоко в-
Повно щастя і надій...

І на серці в тебе зорі,
І ухмилка на вустах...
В мене ж темно, як у морі
На незмірних глибинах.

Не осяє тії ночі
Навіть промінь золотий;
Змовкли струни вже співочі,
Погаса вогонь святий...

Ти зориш на небо, щасна,
І вбачаєш рай сама;
Але ця природа красна
І байдужа, і німа,

Невпросима, невмолима,
Як пекельний той Харон!
Їй одно перед очима, –
Аби сповнить свій закон...

Куди глянь по світу – горе,
Пан тут – голод і мороз...
Чи не більше б вийшло море
З людських випланих сльоз?